

ART
INSIDE
OUT

artinsideout.se

Skapa drömmar med Samir Alj Fält

Emma Andersson

Emma Andersson

Skapa drömmar

med Samir Alj Fält

**ART
INSIDE
OUT**

Ett Art Inside Out residens

Skapa drömmar

med Samir Alj Fält

Emma Andersson

Innehålls-

förteckning

7	Introduktion
11	Att skapa drömmar
15	10 000 timmar av kreativa händer
19	Drömmen om en festival
25	Hur man bygger en festival med 170 barn
29	Dröm – Teckning – Modell – Verklighet
37	Allt börjar med ett uppdrag
69	Bättre än en guldmedalj
73	10 sekunder av egenberömmelse

77	Gruppen
83	Händernas väg till språk
87	Vad är design?
93	Vad säger egentligen barnen?
99	Konsten att inte lägga sig i
103	Drömmen om en fritidsgård
109	Tack
113	Samir & Emma
117	Vad är Art Inside Out?
120	Kolofon

Intro- duktion

Davor Abazovic
Kulturproducent Art Inside Out

Alexandra Serra
Lokal projektledare Falkenbergs kommun

Petra Johansson
Verksamhetsledare Art Inside Out

Samir Alj Fält kom till Slöingeskolan med verktyg, enkla material och en beskrivning av en dröm han drömt. Här skulle han och barnkulturdesignern Emma Andersson arbeta i residenset "Skapa drömmar – forma platser" under tre veckor med eleverna på Slöingeskolan. De vi beskriver som elever ser Samir som sina kollegor. De hjälper varandra att utvecklas och förstå världen genom att bygga saker.

Slöinge är en av många småorter i Sverige, men den är också en helt egen plats, med egna kvaliteter som inte finns någon annanstans. På Slöingeskolan lyckades Samir Alj Fält och Emma Andersson genom professionalism, värme och engagemang skapa en trygghet, en gemenskap och en väldig lust att skapa.

Under dessa veckor växte sig känslan av ett "vi" stark. Vi som i: vi som går på Slöingeskolan, vi som i: vi som planerade och genomförde en hel Slöingefestival på bara tre veckor, vi som i: vi som bygger, skapar och arbetar tillsammans.

Det går inte att göra det Emma och Samir gör om det inte finns stöd från ett öppet, intresserat och nyfiket lärarlag. Vi vill rikta ett stort tack till lärare och personal på Slöingeskolan. Tack Helena Hertov, designcurator på Rian Designmuseum i Falkenberg, för att du satte oss i kontakt med Samir Alj Fält. Tack Emma Andersson för ditt engagemang och för ditt arbete med denna publikation. Tack Samir Alj Fält för ditt fantastiska förhållningssätt och din orubbliga tro på att alla kan och har rätt att forma sin tillvaro och att våra drömmar är våra viktigaste byggstenar.

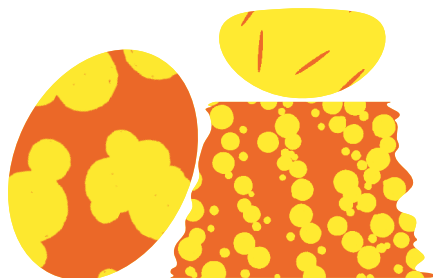
Genom Samirs vistelse blev dolda möjligheter synliga för barnen. En av processerna som kom igång var att arbeta för en fritidsgård. Barnen samlade namnunderskrifter och har sedan residenset avslutades presenterat sin idé för kultur- och fritidsnämnden i Falkenberg. Vi håller alla tummar och tår för att barnen får sin fritidsgård.

Att skapa drömmar

Helena Hertov
Designcurator RIAN designmuseum

Design Lab S verkar utifrån övertygelsen om att alla bör få chansen att utforma hur världen ska se ut och fungera. Det är en mycket bra övertygelse. Det innebär att varken ålder, bakgrund eller tillhörighet ska få begränsa oss eller våra drömmar. För att detta ska vara möjligt fyller initiativ som Design Lab S en viktig funktion när de låter barn få komma i kontakt med yrkesgrupper de annars kanske inte skulle mött. I Labbet blir barn (och sedan 2015 även 80-plussare) kollegor med professionella designers som utbyter tankar och erfarenheter i olika alternativa designprocesser. De utforskar olika material, experimenterar och skapar nya lösningar, uttryck och inte minst drömmar.

Första gången jag mötte Samir Alj Fält, inredningsarkitekt, designer och senare grundare till Design Lab S, var 2007. Då var jag fortfarande student på Konstfack och vi pratade om vår uppväxt betydelse och hur den kan vara en tillgång i ens

yrkesarbete. Vi ingick båda i den minoritet som hade valt en konstnärlig högskoleutbildning trots att vi inte tillhörde kulturetablissemangen eller var barn till akademiker. För mig spelade genuint engagerade bildlärare under högstadiet och det estetiska programmet på gymnasiet en stor roll för mitt beslut.

Sedan 2013 har både Samir och jag nu återvänt till de orter där vi växte upp. Båda med förhoppningen om ett fortsatt utbyte med dessa respektive platser – att ge men också att få tillbaka. Samir som konstnärlig ledare för Design Lab S i Skärholmen och jag som designcurator på RIAN designmuseum i Falkenberg. Redan då började jag titta på möjligheten att bjuda in Design Lab S till Halland. Fyra år senare skulle det äntligen bli verklighet genom Art Inside Out. Under tre veckor fick barnen på Slöingeskolan, som kollegor till Samir Alj Fält och barnkulturdesigner Emma Andersson, chans att utforma sin värld. Tillsammans gjorde de drömmen om Slöingefestivalen till verklighet. Vilka andra framtidsdrömmar som började spira under dessa veckor får framtiden utvisa.

När mitt val av yrkesinriktning inte alltid känns så lätt då brukar jag påminna mig om samtalet med Samir; Om att vi alla bär på en unikt sammansatt kunskapsbank som inte bör underskattas i ett demokratiskt samhälle, där alla ska få chans att utforma hur världen ska se ut och fungera.

1.

0

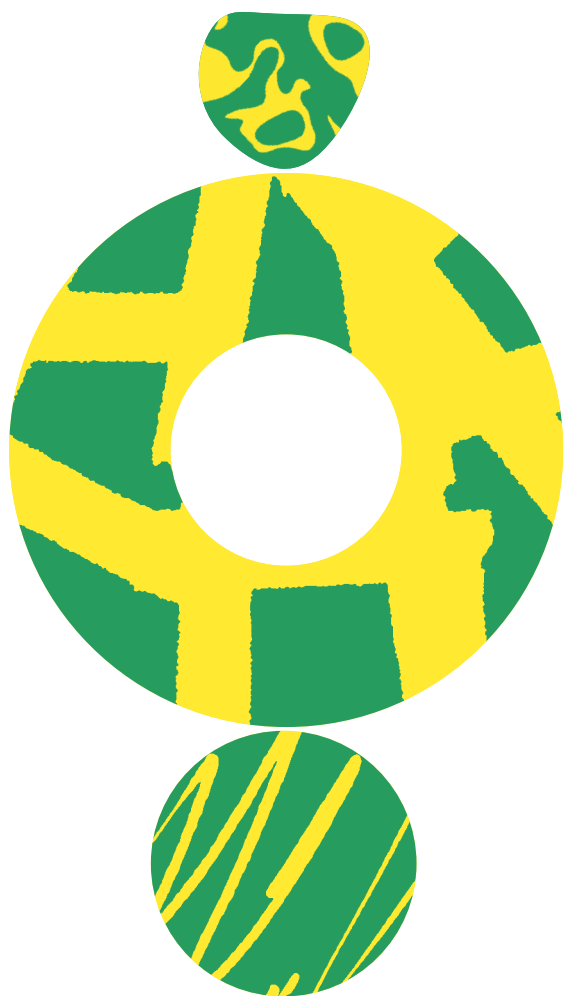
-

10 000
timmar av
kreativa
händer

Emma Andersson

Allt börjar med en dröm. En dröm och en tro på barns förmågor. Alla barn kan om de bara få chansen att visa det. Det går att skapa en festival på tre veckor med hjälp av ungefär 170 kreativa händer, drömmar och fantasi utöver det vanliga. Vi har under tre veckor tillsammans lagt mer än 10 000 timmar på ett gemensamt mål, Slöinge festival 2017. Och på 10 000 timmar blir man proffs, det är sedan länge känt.

Drömmen om en festival

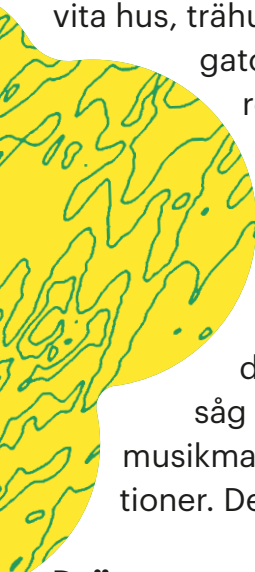
2.

– Jag har haft en dröm. En helt underbar dröm, men jag har glömt vad den handlar om. Har någon av er råkat ut för det? Några av er har säkert gjort det. Att man vet att man har drömt, men inte kommer ihåg vad den handlade om. Och ju mer man tänker på den, desto mindre kommer man ihåg.

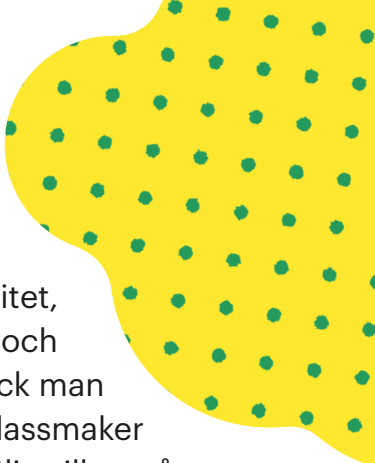
– Okej, så här är det, Emma och jag har inte kommit hit för att lära er vad design är, utan vi har kommit hit för att vi behöver er hjälp. Jag skulle vilja att ni hjälper mig att komma ihåg vad drömmen jag hade handlade om. Ni ska vara drömtydare. Tror ni att ni har lust att hjälpa mig med det? Känns det okej? Vi har tre veckor på oss.

– Det jag kommer ihåg är att jag en kväll gick och lad mig och somnade in som vanligt. Men så, någon gång mitt i natten vaknade jag. När jag vaknade drog jag handen genom gräs, det var inte mina vanliga lakan jag kände mot fingertopparna. Jag öppnade ögonen och tittade rakt upp och såg löv och himmel. Jag satte mig upp och tittade runt, jag var mitt i en skog. Nyfiket ställde jag mig upp och tittade runt

och såg att det var en vacker lövskog, ingen mörk och otäck skog. Det var mitt på dagen. Jag hade en märklig känsla i kroppen och när jag tittade på mina händer såg jag att de var mycket mindre än de är idag. Jag var inte vuxna Samir, jag var tioåriga Samir. Jag började röra mig genom skogen och hörde ljud och såg djur springa omkring. Efter ett tag såg jag en grusväg. När jag gick dit så tittade jag åt vänster och sedan åt höger. Jag tror att jag till slut bestämde mig för att gå åt höger på grusvägen. Jag möttes av ett mycket vackert landskap. Det var ängar där det gick får och kor, det var skog och det var berg. Plötsligt kände jag en doft av bullar. Jag följde doften och såg snart några hus. Jag gick mot husen och kom fram till en liten by. Där fanns små hus, blåa hus, röda hus, vita hus, trähus och stenhus. Jag gick runt där på

gatorna. Dofte blev starkare och starkare och till slut såg jag ett bageri, men precis innan jag skulle gå in i bageriet hörde jag barnröster. Jag gick åt det hållet istället. Ju närmare jag kom desto starkare blev rösterna. När jag kom fram tittade jag upp på en vägg där stod det "festival". Jag gick in och såg mig omkring. Jag såg ett zoo, åttakamp, musikmaskiner och massor av vackra dekorationer. Det var flaggor och vimplar i alla möjliga

färger och former. Men så kände jag en ny doft och magen kurrade till. Jag gick fram till en av de märkligaste maskiner jag sett i hela mitt liv. Det var en maskin som inte gick på elektricitet, och som man kunde gå fram till och säga: "Jag vill ha glass" och så fick man det. Det fanns massor av olika glassmaker att välja på, man kunde också välja vilken sås man ville ha och strössel fanns i alla möjliga färger och smaker. Slutligen fick man också en servett och en sked. Jag kommer ihåg att det var den godaste glass jag ätit i hela mitt liv. Och jag kommer ihåg att det var den smartaste, snyggaste och mest nytänkande uppfinning jag sett, den där glassmaskinen. Men vet ni vad som hände sen? Jag vaknade. Och då hade jag glömt hur den här glassmaskinen såg ut och funkade. Nu kan ni få vakna. — Samir Alj Fält

Under tre veckor fick barnen på Slöingeskolan skapa utifrån Samirs dröm. Alla barn fick höra samma dröm med betoning på olika delar, men drömmen är densamma. Samir vaknar i Slöinge som tioåring och drömmer om en festival. Den festival som efter tre veckor gick att uppleva i verkligheten på skolgården utanför idrottshallen.

Hur man bygger en festival med 170 barn

3.

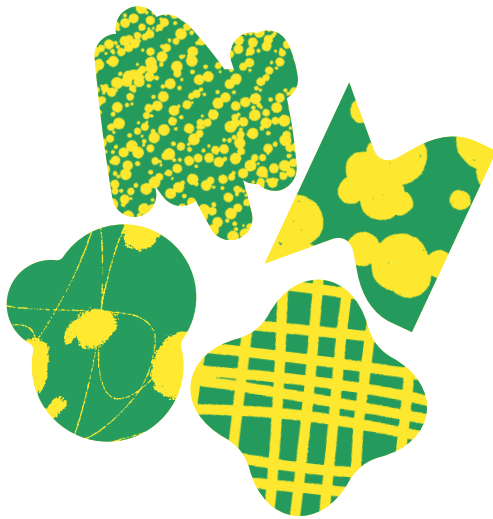
Vid första anblick kunde uppdraget verka ouppnåeligt. Det var stort och omfattande, men även om vi många gånger tvekade fick vi alltid energi att fortsätta när barnen började forma sina tankar till fysiska objekt. "Det kommer att bli något och vi kommer känna oss stolta", tänkte vi då. Till vår hjälp hade vi en vagn med verktyg, arbetsbord att stå och arbeta vid och material att experimentera med. Mer än så behövdes egentligen inte. Barnen var flexibla med det material som fanns att tillgå och vi fanns där för att hjälpa om det behövdes. Materialen och verktygen vi använde var inte direkt anpassade för barns händer

och det var viktigt att alla förstod hur de fungerade. Därför hade vi genomgång i två omgångar där Samir berättade om varje verktygs funktion och hur det användes samt till vilket material varje verktyg hörde. Barnen hjälpte sedan åt att hålla, säkra och skruva.

Det var inte konstigt att några kände sig lite oroliga när de först tittade in i idrottssalen och såg att det där inne befann sig en hel skolklass med skruvdragare, sågar och varma limpistoler i högsta hugg. Men under de tre veckor som gick, trots att det var så många barn inblandade, skedde inga direkta skador och vi klarade oss undan med enbart rodnader efter varmt lim och flisor i fingrar. Detta beror troligtvis på två saker. Det första är att några av barnen i Slöinge redan hade viss kunskap om verktyg och material. Barnens frågor vid verktyg- och materialgenomgång handlade om vilken typ av trämaterial som fanns, plywood eller MDF? Vissa frågade till och med vilka bits som fanns till skruvarna. Först då förstod vi att för många av dem var detta inte deras första möte med verktyg. Den andra tanken som slog en är hur många barn som hade en viss respekt för verktygen. Inte på ett sätt som hindrade, utan på ett sätt där de hade respekt för att slarv och oaktsamhet kunde bli farligt. Barnen var också duktiga på att påminna varandra när något såg ut att gå snett. Självfallet fanns vi vuxna där för att stötta och hjälpa till också.

**Dröm –
Teckning –
Modell –
Verklighet**

4.

Vi människor lär oss att hantera livets olika utmaningar med hjälp av lek. Leken är ett sätt att öva sig på de olika scenarion vi ställs inför i livet och bygger på erfarenheter och upplevda händelser. I en lek kan vi plötsligt bli någon annan, upptäcka en ny sida hos oss själva eller lära oss en ny färdighet. I en lek tillsammans med andra kan någons ord bli till en tanke hos en annan och handling hos en tredje. På samma sätt fungerar den metod vi använde oss av i Slöinge. En gemensam lek där vi undersöker, reflekterar och testar olika idéer.

Barn är oftast inte lika rädda för att misslyckas som vuxna. I en konstnärlig process är kanske ett misslyckat försök samtidigt en lyckad upptäckt.

Det som inte gick som det var tänkt går att omvärdera och en ny tanke föds. Det viktiga i projektet med festivalen var inte att barnen skulle lära sig om design eller konstruktion. Det viktiga var att experimentera med tankar och idéer och skapa någonting som blir en del i ett större sammanhang, samtidigt som vi kunde berätta en historia om en plats genom en dröm. I processen tillsammans med barnen fanns fyra steg. Fyra steg som går att omvandla till i stort sett vad som helst. Vi började med en dröm. Drömmen var ett sätt att gemensamt sätta en ram för hur leken skulle starta. Precis som när barn vanligtvis leker så bestäms ett tema som alla sedan utgår ifrån. Vad som händer därefter är upp till deltagarna i leken att bestämma. I en lek med 170 barn var det också viktigt att starten och utgångspunkten var densamma.

Barnen i Slöinge fick under tre veckor bli Samirs och Emmas kollegor. Det fanns ingen hierarki som sade vem som bestämde och ingen hade, oavsett ålder eller erfarenhet, facit på hur festivalen skulle komma att se ut. Det fanns ingenting som bestämde om något var rätt eller fel. Det fanns bara ett undersökande som resulterade i ett resultat.

Stegen kan förklaras med fyra ord: "drömma", "teckna", "modellera" och "konstruera". För att förtydliga kommer vi redovisa ungefär hur varje steg

gått till, som en modell att bygga upp utformningen kring. Mötena byggde på en nyfikenhet bland oss vuxna som var involverade i projektet. Vi ställde frågor och hjälpte till när det fanns frågor som behövde svar. Det är omöjligt att beskriva den atmosfär som rådde i skolan och den nyfikenhet som barnen visade. Det går inte heller att beskriva hur dramatiken och mystiken skapades, det är en upplevelse som bara vi som var med kan minnas. Men det finns hållpunkter som går att omvandla till nya projekt, med andra barn och med andra vuxna.

1. Alla barn fick höra samma dröm. Vi startade med att samlas, prata lite om vilka vi var och varför vi var där. Vi berättade om idrottssalen som under tre veckor skulle fungera som vår ateljé och verkstad. Detta var också ett sätt att byta barnens sinbild av vad en idrottssal används till. Normalt sett kanske det är mer spring där inne, men nu skulle det vara arbetsro där. Efter det fick alla barn gå in i vår gemensamma verkstad som då var helt nedsläckt. På golvet låg madrasser som barnen fick ligga på och lyssna till lugn musik. Sedan berättade Samir om sin dröm och det var starten på en tre veckor lång lek.

2. Nästa steg var att konkret få ner det som fanns i varje barns huvud på papper. Det fanns inga regler att förhålla sig till. Varje tanke var en bra tanke som sedan skulle bli värdefull information. Barnen ritade i grupper runt ett bord och ju mer de tecknade, desto fler tankar föddes. Den kreativa processen var i full gång. När vi sedan avslutade denna del satte vi upp alla gruppernas skisser på väggen och plötsligt hade vi otroligt många skisser på det som sedan skulle komma att bli vår festival. Vi testade sedan att gå på vernissage där vi berättade hur det var att gå på en sådan och vad man gör. Det var ett sätt att uppmärksamma varandra och varandras arbete, men också ett sätt att leka och driva med den kultur som finns bland vuxna människor.

3. Steg tre var att bygga en modell. Vi berättade om hur en modell fungerar och varför en modell byggs. Det viktiga var inte att modellen fungerade eller var helt klar i tanken, utan att lekens ramar skulle kokas ihop till ett gemensamt mål. Nu fanns det en riktning i leken som varje grupp kunde sikta mot. Modellerna var också ett sätt att se vilka material som skulle komma att behövas och vilka utmaningar som väntade. Vi kunde därefter införskaffa det material som barnen verkligen behövde och ville ha. Exempelvis önskades det fjädrar till knappar, rör till olika djur och någonting som skulle ge ifrån sig ett ljud.

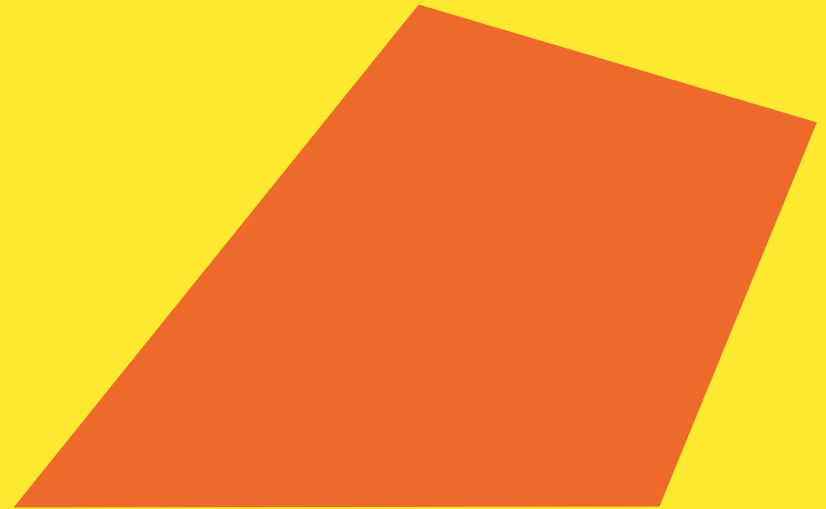
4. Sedan var det bara att bygga på riktigt. Under vägens gång stötte vi på problem som behövde lösas, tester som inte gick som det var tänkt behövdes justeras och siktet var inställt på att få fram sin vision. Här var det viktigt att tänka på att ett problem som inte löstes, eller en maskin som inte fungerade helt som det var tänkt inte var ett misslyckande. På vägen lärde vi oss exempelvis att kolasås blir väldigt trögflytande utomhus och att vissa konstruktioner behöver extra stöd för att kunna stå på gräsmatta. Det fjärde steget var också det steg som tog längst tid. Det är viktigt att få prova på och göra misstag under processens gång.

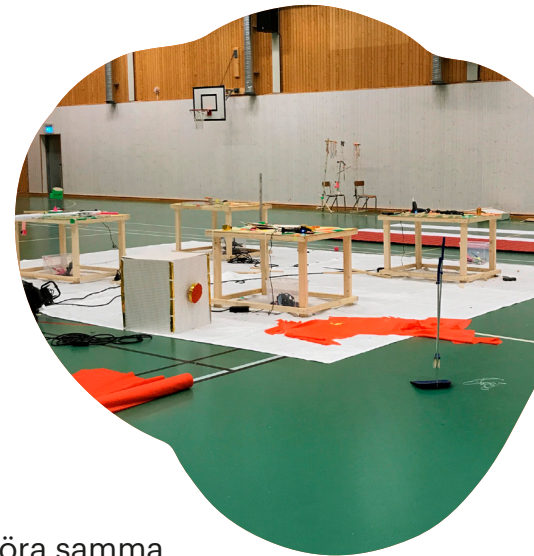
Sedan var det dags för festival. Vi satte upp allting på skolgården och barnen hjälpte till att placera ut sina saker rätt. Vi hade olika zoner för de olika projekten och det byggdes en scen av en plint från idrottshallen. Turen var på vår sida och vi hade en varm och solig eftermiddag där stolta barn visade upp vad som hade skapats för sina föräldrar. Några pensionärer kom förbi för att se hur det blev och barnen i sjätte klass uppmanade alla vuxna att skriva på deras lista för att få en ungdomsgård i Slöinge. Mer än så behöver det inte vara, ett avslut där vuxna och barn leker tillsammans.

**Allt börjar
med ett
uppdrag**

5.

Varje grupp har fått höra samma dröm, men med olika avslut. När Samir kommit fram till festivalen i drömmen hade den tagit lite olika vändningar. Den hade slutat i ett fantasi-zoo, en åttakamp, vid instrument och musikmaskin och vid glassmaskinen. Detta är de delar som redan innan var bestämda och de ramar som fanns. Vi visste redan vilket uppdrag, eller vilken del av drömmen som skulle tilldelas respektive grupp.

Varje grupp hade fått lite olika direktiv vid start beroende på ålder och hur gruppens dynamik såg ut. Det kunde ibland vara svårt att i förtid bestämma ett upplägg eftersom alla barn är unika och varje gruppkonstellation är olika. I vissa grupper hade det därför funnits ord att utgå ifrån. Varje del kommer att förklaras djupare under respektive uppdrag.

"Det är ingen
som riktigt vet
vad som försiggår uppe i
Samirs huvud, hans dröm är nog
hur knäpp som helst."
— Emma

"Jag trodde
vi skulle få välja
vad vi skulle
designa."

"Jag tänkte att vi
skulle skapa typ kläder
eller nått sånt."

"Jag trodde vi

skulle göra

små

saker."

"Men Emma, hur ska
två tjejer kunna göra så
här mycket?"
— Två sjätteklassare

"Från en suddig bild i huvudet, till
att det kommer stå en fysisk sak
på en plats."
— Samir

Skyltar

Festivalens alla skyltar gjordes av barnen i F-klassen. När barnen är så pass små kan det vara svårt att fånga deras uppmärksamhet i en stor sal. Och eftersom idrottshallen fungerade som verkstad för de äldre barnen gjordes första träffen i barnens hemmiljö, klassrummet.

För att starta upp barnen där fick vi gå in mer på vad det var som skulle göras. Vi hade redan i förväg sågat ut bitar som skulle bli skyltar som sedan barnen fick sätta form på. Till vår hjälp hade vi färgade papper, saxar, lim och vanliga blyertspennor. Vi pratade tillsammans om vad festivalen skulle ha för olika delar och pratade om vad symboler är för något. Barnen hade tidigare ritat skyltar direkt efter drömmen och det fanns en bild om hur skyltar såg ut. Därefter delades barnen in i par om två och två och fick gemensamt skapa en skylt per par.

Många barn i sexårsåldern kan ha svårt att koncentrera sig en längre tid på en uppgift, därför varade denna workshop ungefär 45 minuter, vilket ändå är ganska länge. Detta var ett beslut som togs efter

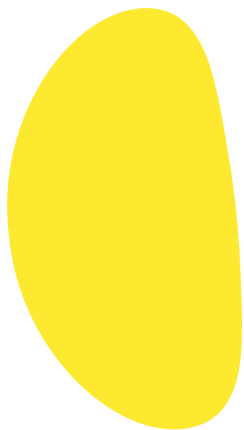
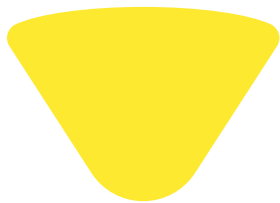
hand och med hänsyn till hur gruppen kändes. När vi var klara fick barnen visa sin skylt för sina designkollegor och berätta vad det var den symboliserade.

Klassens andra träff hade vi i idrottssalen, nu visste redan barnen vad uppgiften var och det gick att arbeta även om de äldre barnen var i samma sal och byggde. Barnen fick sätta sig i en stor ring framför varsin skylt och skapa fler skyltar. Denna gång hade vi ett till material som barnen kunde använda, nämligen tejp. Vissa barn var snabba med sina skyltar och började då hjälpa varandra med tejp, lim och saxar. Efter att vi skapat i ungefär 45 minuter ställde vi upp alla skyltar mot väggen och kollade på varandras alster. Vi testade att gå på vernissage igen och beundrade varandras kreativitet. På så sätt fick barnen också ett avslut på ett väl utfört arbete.

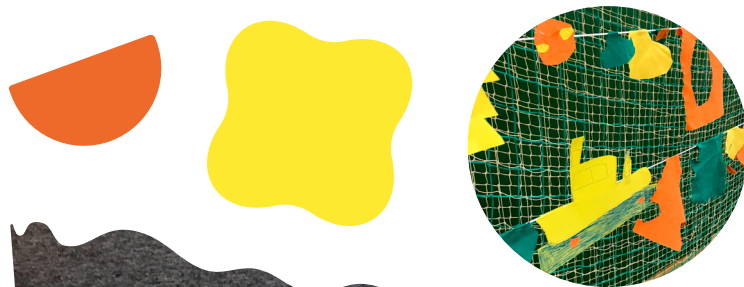
Flaggor

Barnen i årskurs 1 fick i uppgift att göra dekorationer till festivalen. Vi träffade även barnen i årskurs 1 i deras klassrum där de redan var indelade i två grupper. Vi använde papper och saxar för att skapa vimplor under första träffen. Vi pratade om hur flaggor såg ut, men också

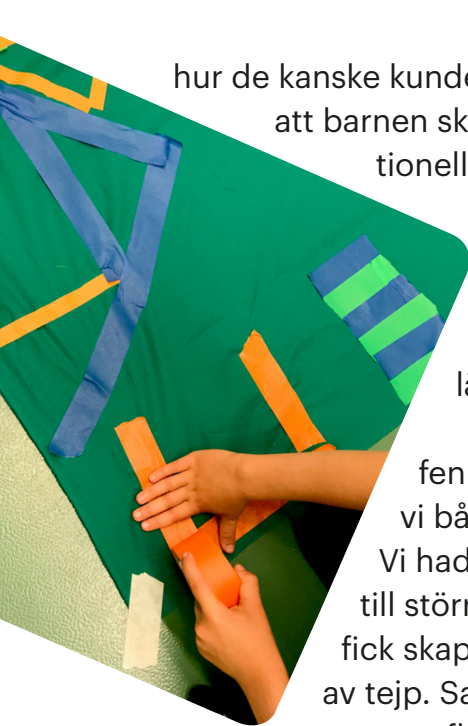

Allt börjar med ett uppdrag

44

45

hur de kanske kunde se ut, vilket resulterade i att barnen skapade former som traditionellt sätt inte är så vanliga

i ett vimpelspel. I årskurs 1 satte vi igång tanken, men sedan fick barnen arbeta med sina vanliga lärare utan att vi var med.

Under den andra träffen med årskurs 1 gjorde vi både stora och små flaggor. Vi hade förberett bitar i tyg till större flaggor som barnen fick skapa mönster på med hjälp av tejp. Sammanlagt skapade vi sex stora flaggor och många mindre

till det vimpelspel vi redan påbörjat sedan tidigare. Efter avslutad workshop gav vi oss själva en applåd för att fira att vi utfört ett bra jobb.

Djur

I årskurs 2 var uppdraget att skapa ett zoo. Barnen fick själva bestämma vad för typ av djur de ville skapa och eftersom det är en dröm var alla djur byggda på barnens fantasi. Eftersom barnen i andra klass är unga fick materialen anpassas efter deras nivå. Exempelvis ansåg vi att limpistolerna var svåra att hantera och dessutom väldigt varma till en början. Men efter

hand klarade även barnen i andra klass att hantera dessa. Barnen byggde djuren efter sina skisser, och till skillnad från övriga klasser skapade de egna djur. Vi hjälptes åt att skriva ner informationen om varje djur för att det skulle bli som på ett riktigt zoo där man kan läsa om respektive djur. Vad är det för art? Vad äter en sådan? Hur stor är den egentligen? Barnens svar var rika på fantasi och djurens namn var ibland långa och invecklade.

Åttakamp

Det kan vara svårt att bestämma sig när det finns många skisser att välja bland. Barnen som skulle skapa festivalens åttakamp hade ett tufft arbete framför sig. För att inte arbetet skulle fastna i traditionella spel och lekar gav vi därför dem en extra utmaning att förhålla sig till. Varje grupp fick ett ord att utgå ifrån och ett redskap. Orden: "kasta", "balansera", "hitta", "pricka", "klura", "lura", "missa" och "kaos", delades ut slumpvis i grupperna. Gruppen fick sedan välja ett redskap som vi lagt fram. Redskapen var allt från bollar, koner och rockringar till

"Det finns inga svar än. Det kanske kommer på lördagen, eller om 10, eller om 40 år. Då kanske jag eller någon annan ser vad det blev av det här."

— Samir

"Barnen klarar av mycket mer än vad vi tror."

— Lärare

"Finns det mer av guld, silver och broms?"

"Det här är riktigt kul!"
— Sjätteklassare

"Barn tänker att det är fint, men vuxna tänker att det är för stort..."
— Femteklassare

"Vad har du för bits?"

vikter och ärtpåsar. Barnens uppgift var att utifrån dessa utforma en lek eller ett spel. Det skapades modeller och efter första dagen hade vi åtta olika lekar och spel utformade, med regler och allt. Att göra en helt ny lek kan vara svårt, barnen fick testa sina idéer flera gånger för att få rätt balans och svårighetsgrad. Sista träffen gjorde vissa grupper också tydliga skyltar med regler och anvisningar om var start och mål var. Alla grupper lyckades få ihop sina tankar till fysisk form, och det var ett uppskattat inslag i festivalen.

Festivalens musik

Årskurs 4 och 5 fick i uppgift att skapa ljuden på festivalen. Fjärdeklassarna fick skapa instrument och femteklassarna en musikmaskin. Även här fick barnen ord för att inte fastna i traditionella former och instrument. Orden som delades ut var: "strängar", "knappar", "slå" och "blåsa". Detta resulterade i fantasifulla slaginstrument, knappar som lät som

en gris och strängar på ett "kompisinstrument". Även om ljuden inte var så starka testade besökarna deras olika funktioner och barnen visade stolt upp vad som åstadkommits.

Glassmaskinen

Årskurs 6 fick i uppgift att utforma glassmaskinen.

Det var en svår uppgift att göra en glassmaskin utan elektricitet eller synliga arbetare som skopade upp glass. Samir berättade för barnen att detta var den svåraste uppgift han någonsin gett en grupp och att vi inte visste om den skulle gå att genomföra. Men målet var att vi skulle kunna gå fram till maskinen, välja bland tre glassmaker, tre såser, tre olika strössel och i slutet få en sked och en servett. Klassen delades in i fyra grupper som fick en uppgift vardera i denna maskin och gemensamt skapades ett rullband på fredagarna som gjorde att maskinen blev till ett. Resultatet var en över fem meter lång maskin. Efteråt var marken färgad av regnbågsströssel. Maskinen fungerade ganska bra,

men vissa delar hade ingen av oss räknat med, varken vuxna eller barn. Kolasås är extremt trögflytande i några få plusgrader och det är svårt att pricka rätt när strössel ska komma forsande ner i en liten bägare. Därför fick barnen efter en stund "fuska" och dela ut glassen direkt i bägar- na. Men glassmaskinen var ändå ett inslag i festivalen som var mycket uppskattad av både barn och vuxna.

Fredagsverkstad

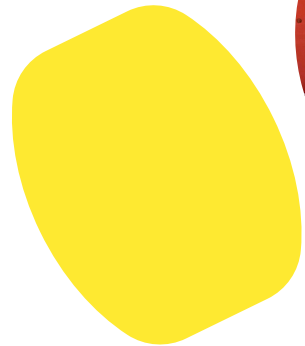
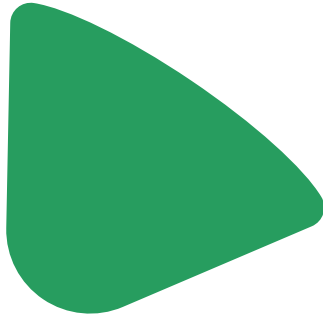
Vi visste från start att en festival kan behöva

betydligt fler detaljer än vad vi skulle hinna med under skoltid. Barnens estetik var också viktig att ta i akt och att avsätta tid för detta var därför också en nödvändighet. Vi hade öppet för barnen att komma efter skoltid två fredagar. Vi startade med lite frukt och fika innan vi satte igång och pratade om vad vi skulle göra. Uppgifterna som skulle utföras på fredagarna var kopplade till de projekt som barnen gjorde, men det var inte skolprojekten. Vi hade redan innan bestämt vad som skulle utföras. Barnen fick utföra jobbet, men vad som skulle utföras fanns ett mer tydligt uppdrag kring. Första fredagen ville vi

dekorera borden som vi använde under de workshops vi hade och skulle använda under festivalen. Barnen fick därför gemensamt skapa mönster med hjälp av tejp och måla dessa under första fredagen. Veckan därefter hade vi som mål att skapa stora bokstäver som skulle hänga på väggen när festivalen stod klar. Barnen fick skapa var sin bokstav som tillsammans bildade orden, "SLÖINGE FESTIVAL 2017".

Samtidigt fick de äldre barnen arbeta på det rullband som skulle fungera i glassmaskinen. Under fredagarnas aktiviteter medverkade inte skolans personal, utan barnen kom självmant dit för att arbeta utöver den ordinarie skoltiden. Därför såg också förutsättningarna och kraven lite annorlunda ut. Dessa tillfällen var också en möjlighet att träffa några av barnens föräldrar och prata om vår vision om vad som skulle hända efter projektets slut. Mötena med barnen utanför skolan gav oss även möjlighet att prata om Slöinge som by. Vad fanns det att göra i Slöinge för barn? Det skapade också möjligheter att träffa andra som bor där,

Allt börjar med ett uppdrag

56

57

som pensionärerna som spelar curling på eftermiddagar, och som nyfiket följde barnens arbete.

Orange, gul och grön betyder Slöinge

Vilka färger ska vi använda?
Hur får vi allt att hänga ihop?
Samirs erfarenheter från
Design Lab S och de färger
som symboliserade labbet

är tydlig. Valen där är baserade på de färger barnen använt mest utav under en längre period, men i Slöinge hade vi inte den tid som ett sådant urval kräver. Därför fick vi bestämma utan barnen. Vi hittade rör i grön, orange och gul som behövdes för vissa skapelser och valde att utgå från dessa. Även om det användes betydligt fler färger så pratade barnen om dessa som "Slöingefärgerna". Barnen målade detaljer som gick att måla och det hela blandades med neonfärger från Design Lab S. Men också något som barnen var mycket förtjusta i, nämligen guld, silver och bronsfärgad tejp. Blandningen blev till en färgstark festival där barnens olika estetik blandades med material som trä, metall och plast. På så sätt höll alla klassers projekt ihop, även om de inte arbetade på sina projekt samtidigt. Det skapades en helhet, trots olika stilar och förhållningssätt till färg och form.

"Man vet inte

att man kan göra

så mycket egentligen."

— Femteklassare

"Det kändes
våldigt lyxigt att inte
behöva planera utan
bara få vara med
och inspireras."

— Lärare

"Jag trodde mest vi skulle bygga med
kartong, men det blev verkligare."

"Att göra något
fysiskt gör att det finns
ett bevis på att
vi finns och existerar."

— Samir

"Den här är jag extra stolt över!"

"Jag vet att det kostar
pengar, men det är verkligen
värt att göra det."

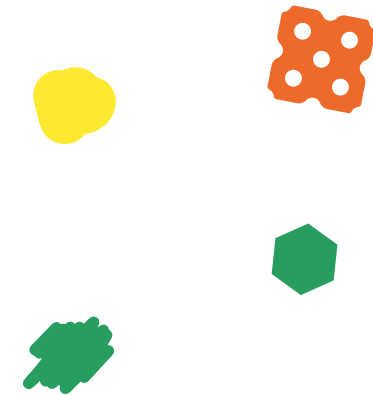
— Tredjeklassare

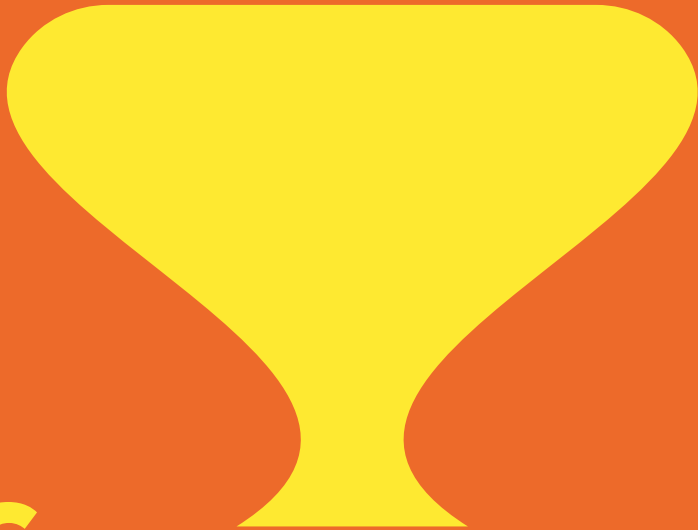

Instrument och musikmaskin

Glassmaskinen

**Bättre än en
guldmedalj**

6.

“Har du skrivit om tröjorna?” frågade ett barn i tredje klass mig när vi satt runt ett bord och pratade om det som varit. Tidigare hade samma barn frågat mig om jag skrivit om glassmaskinen, om orden och redskapen, om djuren, om ungdomsgården, om flaggorna och om korven. Tröjorna som barnen fick för att ha på sig när vi skapade var till för att skydda deras egna kläder, som ett förkläde. Men för barnen betydde tröjan mycket mer än så. Flera av dem hade tröjan på sig varje dag, redan helgen innan projektet drog igång till och med. En tröja kan vara ett bevis på att man tillhör en grupp. Vissa barn använder den fortfarande. Kanske som en liten påminnelse om det som varit och stolthet i att varit en del av något

stort, något speciellt och unikt. Jag visste inte att tröjan skulle få en så stor betydelse som den faktiskt fick. Alla barn, alla lärare och vi hade samma tryck på våra tröjor. Något så enkelt som en T-shirt i bomull med ord och former på blir till en medalj av finaste valör. Jag tror inte att vi skulle kunnat ge barnen ett finare bevis. Ett diplom kan glömmas bort, sopas undan i ett hörn eller till och med bli skrynkligt. En tröja kan förvisso växas ur, men den går att bära med sig, tvätta om det blir fläckig och stryka om den bli skrynklig. En tröja kan användas länge. Känslan av tillhörighet, precis som i ett fotbollslag, skapas. Vi hade något gemensamt, vi var inte bara individer i ett och samma projekt, vi var kollegor, vänner och har för alltid ett minne tillsammans.

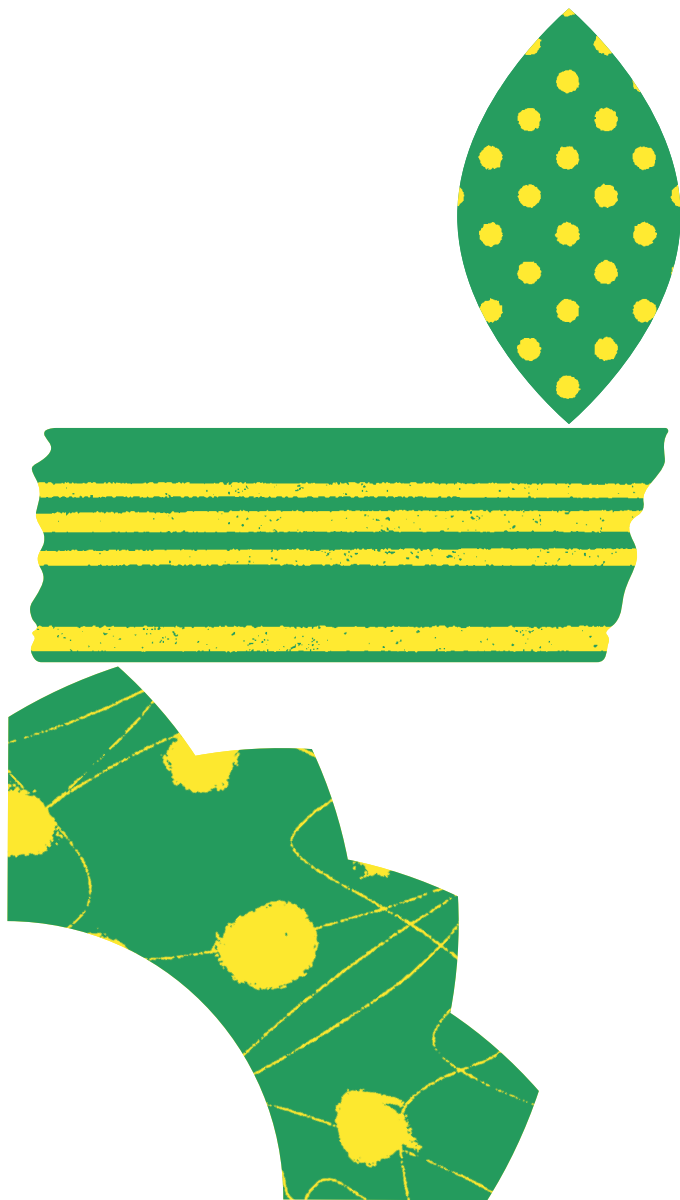

7.

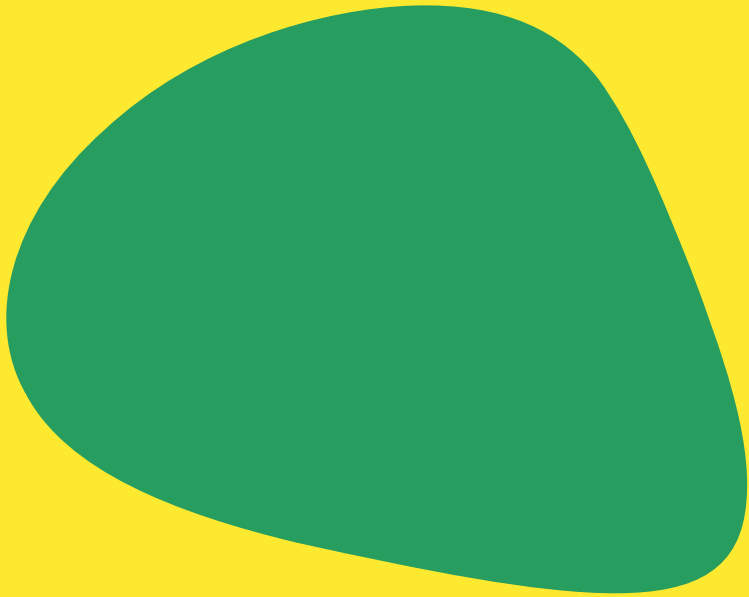
10 sekunder
av egen-
beröm-
melse

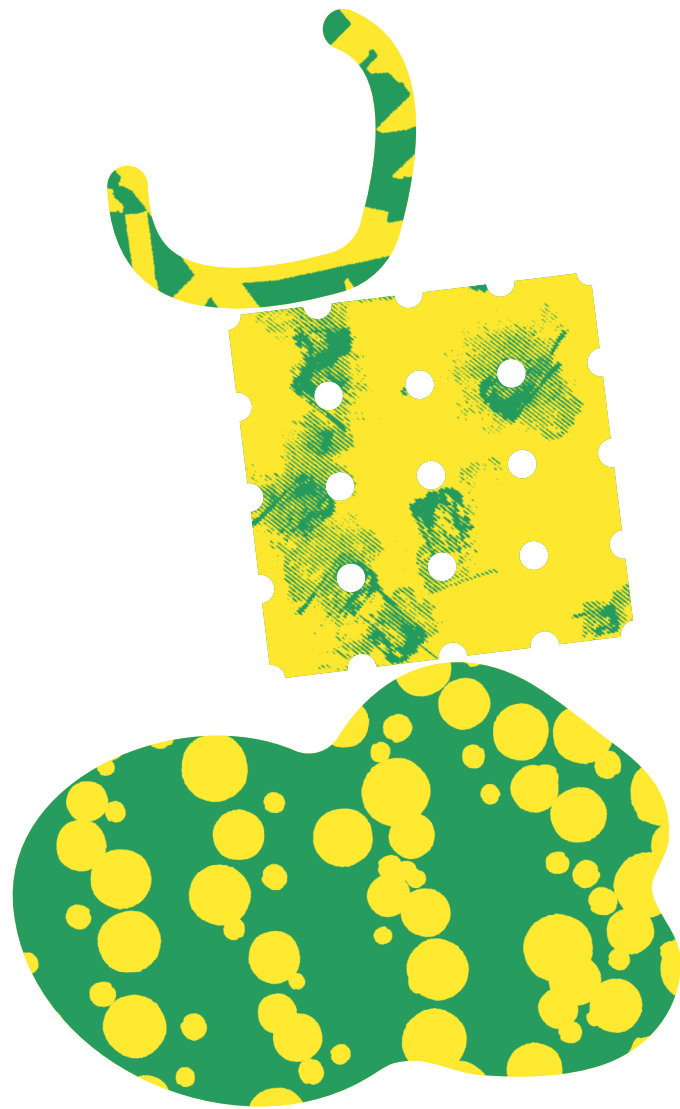

Det är viktigt att se vad som åstadkommits en arbetsdag. Likväl som det är skönt att bocka av en uppgift på en lista kan det vara skönt att ta ett steg tillbaka för att se vad som blivit gjort under dagen. För att få barnen att själva se vilka fantastiska skapelser som gjorts avslutades varje dagsverk med en liten stund för reflektion. Vi skulle kunna, som vuxna, ha gått runt och berömt och hittat alla små guldgrubbor och berättat för barnen hur fantastiskt allt var. Men vi kunde ju också överlåta denna uppgift till barnen. Barnen fick därför ta ett steg tillbaka och reflektera tyst för sig själva och ge sig själva beröm. 10 sekunder kan räcka för att faktiskt titta och känna sig stolt över någonting. Även om det kan vara en svår uppgift att göra så blev det ett fint avslut efter varje dag. Efteråt applåderade vi gemensamt för vårt arbete och därefter kunde barnen nöjda lämna salen.

Gruppen

8.

Det är lätt att klumpa ihop "barn" som en homogen grupp. Att barn skulle tycka om samma saker för att de är barn är väldigt märkligt. Ingen skulle påstå att vuxna som är födda samma år tycker om samma saker. På samma sätt är det med barn och deras egna viljor. Därför är det alltid olika förutsättningar i varje grupp. Även om en workshop fungerar med en grupp är det inte alls säkert att nästa grupp tar emot uppgiften på samma sätt. Detta hände även i Slöinge.

Vi hade en avslutande dröm när barnen hade gjort sina första skisser och modeller. Samir "somnade" på en madrass. De yngre barnen följde med Samir runt i salen som förvandlades till en skog, djur eller en lång stig. När vi senare den veckan skulle göra samma sak med de äldsta barnen fick vi tänka om och göra samma del på ett helt annat sätt och inte drömma så bildligt. Det som fungerar bra i en grupp fungerar kanske inte alls i nästa. Det handlar kanske delvis om synen på sig själv. Vi vuxna kan inte förminska barnen eller tvinga dem att uppleva saker. Varje barns upplevelse är unik och det kan vi inte

påverka. Bara för att vuxna kan minnas och uppskatta minnen från barndomen är det inte alls säkert att en tolvåring tycker att det är lika fridfullt att blir tre år yngre. Det gällde för vår del att vara flexibla och lyssna av gruppen. Vi fick blixtnabbt ändra planer och förändra hur vi pratade med dem. Det ställer stora krav på vuxna att anpassa sig, inte för mycket och inte för lite. Det får inte på något vis bli förminskande för det märker barn av på en gång. Men det får inte heller bli för svårt för barnen att förstå. Det handlar om balans. Att skapa en balans av att höra, se och förstå vilket behov varje barn har.

Konstellationer av grupper är också spännande att reflektera över i ett samarbete med så många barn. Alla barn har en roll i en grupp. I en klass kanske rollen är mer fast än i andra grupper. Alla människor fungerar på olika sätt och det kan vara svårt att bryta sig loss från en redan fastställd roll i en grupp. Men det är också viktigt att vara medveten om hur en gruppdynamik kan förändras när en ny person tillkommer eller om någon faller ifrån. Bland de äldre barnen blev detta en tydlig upplevelse där det under dagen fanns en tydlig roll för alla i klassen. Men när samma barn senare kom på eftermiddagen för att hjälpa till med andra uppgifter blev stämningen en helt annan. Det kan handla om gruppens storlek, vissa barn har svårt för stora grupper. Här blev det

dessutom en helt annan miljö än den miljö barnen var vana vid i klassrummet. För vissa kan det också handla om identitet. I en klass som lärt känna varandra vid sexårsåldern eller kanske ännu tidigare kan det vara svårt att bryta sin redan invanda roll. Man kanske är den elev som svär och är lite tuff i sina ordval. Kanske har en alltid varit sådan. Hur ska man då göra för att plötsligt bli den som inte är sådan? Samma sak gäller ju den som är blyg. Att plötsligt ta ton och våga ta för sig kan vara otroligt utmanande, även som vuxen. Men att ses i en annan grupp, en annan konstellation och i en annan form kan också ändra just utrymmet att höras, eller uppmärksamheten från en vuxen. Första fredagen var det bara sju barn och Emma och Samir. Mötet vi upplevde blev lugnt och ganska fåordigt. Alla jobbade på med uppgiften och vi förstod att mötesplatsen för kreativitet saknades i Slöinge.

Händernas väg till språk

9.

Vi människor uttrycker oss på olika sätt. Vissa genom ord och skrift, andra genom skapade objekt eller bilder. Att få uttrycka sina åsikter är en rättighet i vårt samhälle. Men hur gör vi då när språket är det som hindrar en människa från att prata? På skolan fanns några barn som hade det extra kämpigt med just språk. Vissa timmar fanns en tolk med som kunde hjälpa till, men många gånger fick vi vuxna på plats tänka utanför vår vanliga kommunikationsväg och hitta vägar att nå fram. Genom penna och papper kom vi långt. Vi kunde visa, peka och hjälpas åt att förstå vad uppgiften var. I en grupp där det arbetades för fullt och kommunikationen var en stor del blev det därför viktigt för oss vuxna att se och hjälpa till. Ibland fick vi fråga gruppen efter uppgifter, andra gånger lät vi barnen själva visa och förklara för den gruppmedlem som inte riktigt hängde med. Det var inte lätt alla gånger, men det gick.

Vad är design?

10.

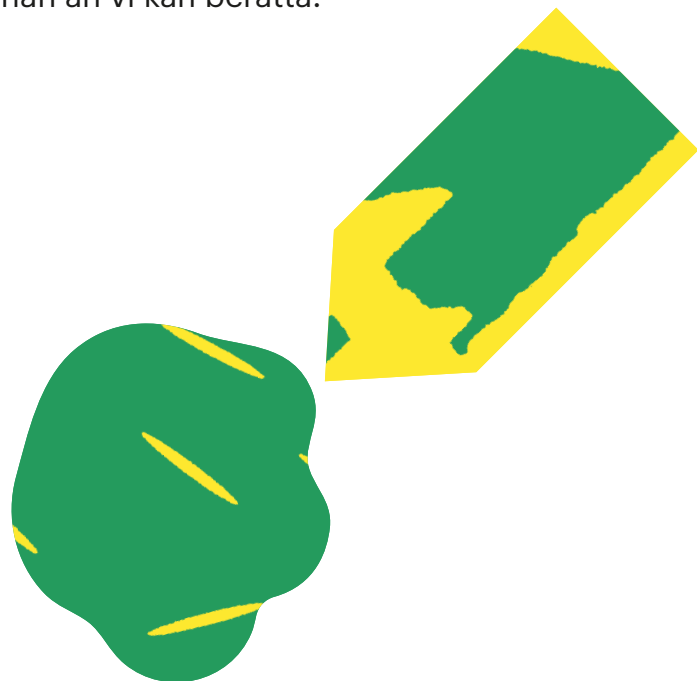

Om vi går bakåt i tiden och funderar på vad som lämnas efter oss människor hittar vi ofta objekt, redskap och tecken på samhällen och strukturer. Fornlämningar kan ge oss bevis på att människor har levt och verkat på olika platser. I dagens samhälle verkar dessa tecken hamna mer och mer på en liten grupp som lämnar efter sig tecken och objekt som ska spegla den samtid vi lever i. Idag konsumerar vi det vi behöver till skillnad från våra förfäder som skapade de objekt eller redskap som behövdes. Design och formgivning har länge handlat om produkter och tillfälliga upplevelser så som utställningar. Men vad händer om vi låter fler vara med och skapa design? Om vi låter användaren skapa sin egen form?

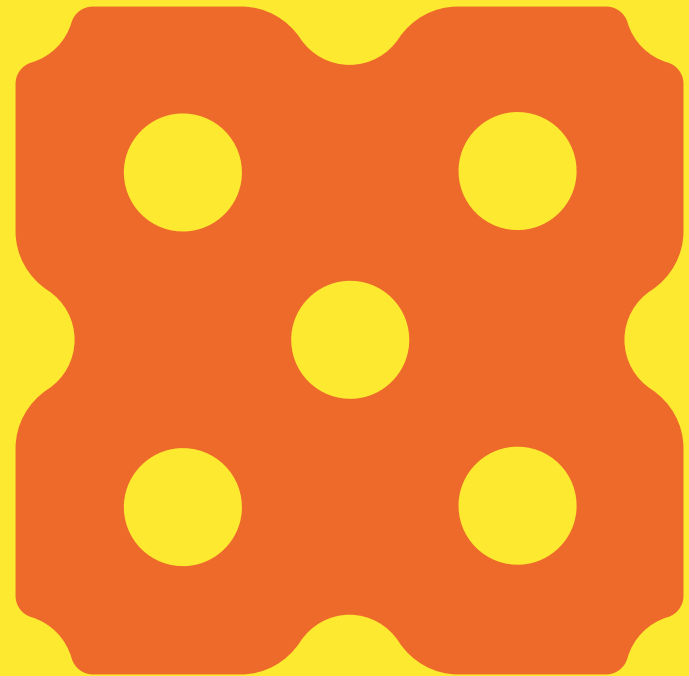
Vår framtid kanske inte bara kommer handla om vilka prylar som finns i våra hem. En upplevelse kan te sig på olika vis, och att lämna en fysisk form efter sig är också ett bevis på att en händelse har ägt rum. Mötet med barnen i Slöinge handlade kanske inte lika mycket om design och form som det handlade om mötet. Både möten mellan barn i klassen, på skolan och mellan lärare, men också formgivare. Tillsammans skapade vi ett minne, en plats utformades och fick en fysisk form samtidigt som ett möte designades för att passa deltagarna.

Denna bok är också ett bevis på det möte som upplevts i Slöinge, lämnad för läsaren att förstå och uppleva genom det skrivna ordet och kanske en tanke om att föra det vidare till nästa grupp eller nästa möte. I vårt samhälle där människor lever parallella liv är också möten viktiga. Barnen är i skolan, vuxna på olika arbetsplatser och äldre möts i bästa fall sinsemellan. Men om vi ska kunna lära och ta del av varandras erfarenheter och kunskaper kräver det också att vi har platser att mötas på. Under uppbyggnaden av festivalen kom nyfikna pensionärer förbi, några varje dag för att se hur barnens tankar blev till verklighet. Några besökte också festivalen när den stod klar för alla att besöka. Föräldrar möttes och pratade om mötesplatsen, barnen pratade om framtidens kreativa möten och lärare funderade kring läroplaner

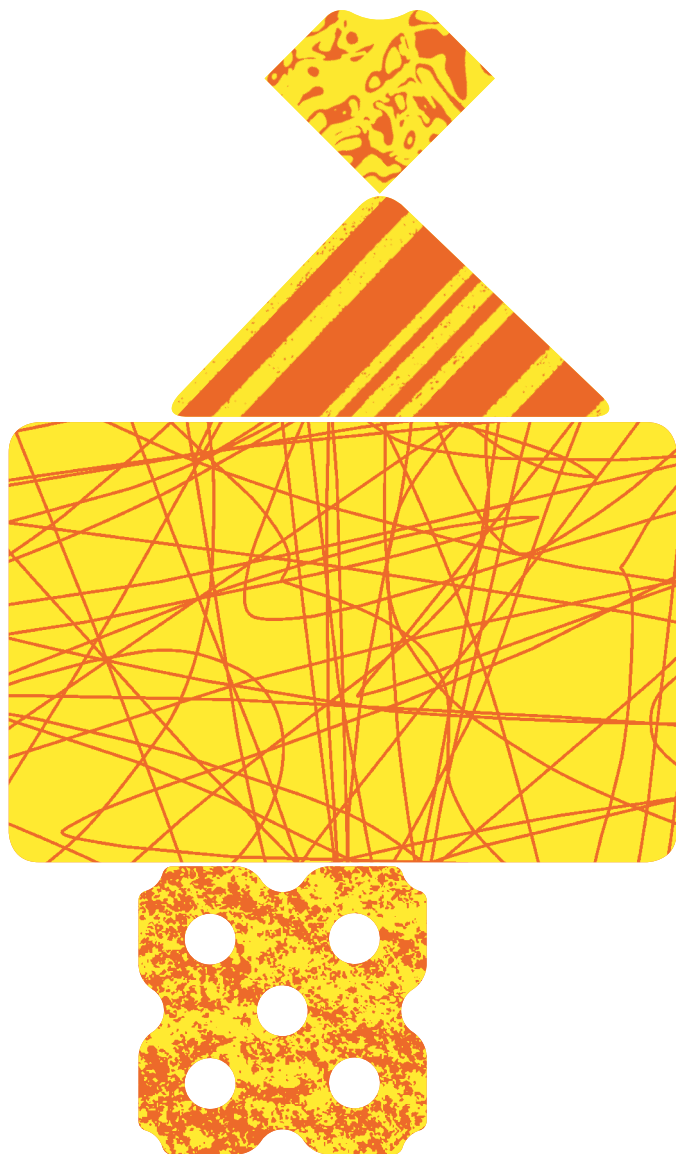
och kreativa processer. En händelse kan leva länge i både minne och händer. Vetskapen om att jag kan klara mig själv, men också ett gemensamt minne ihop med andra i omgivningen skapar en känsla av ett "vi". Design handlar kanske inte längre om den fysiska form som står framför oss, utan mer om vad den säger och vems identitet den definierar. I framtiden kanske inte objekt från en massproduktion kommer tala om vem vi är eller var vi kommer ifrån. I framtiden kanske våra avtryck ser helt annorlunda ut. En berättelse om oss genom form, som ingen annan än vi kan berätta.

**Vad säger
egentligen
barnen?**

11.

En månad efter festivalen var jag på plats igen, på Slöingeskolans skolgård. Barnen kom fram och hejade och var nyfikna på vad jag gjorde där. Jag berättade om boken, om manualen till andra skolor och att deras ord var viktiga för mig. Barnen berättade om minnen och vad som fanns kvar. Jag fick se hur några få bokstäver hängde kvar på väggen, man kunde man knappt se vilka det var. Formen var förändrad och solen hade gjort färgerna bleka. Men det fanns kvar. Några av barnen gick runt med mig på skolgården och frågade var Samir var och när vi skulle komma tillbaka.

På en SO-lektion fick jag låna barnen i femte klass för att prata om hur upplevelsen varit och hur det hade känts efteråt. Barnen fick själva bestämma om de ville prata med mig, alla ville. I små grupper pratade vi om vad som hände och vad vi minns. Jag frågade vad som hade varit bäst, och barnen berättar att det bästa var att det var så fritt, att alla kunde hjälpas åt och att det blev så bra. När jag frågade efter tips på saker att ändra var barnen eniga

om en sak, det borde ha pågått längre. Vissa önskade kanske två pass i veckan under ett helt år, andra pratade om veckor. Vissa var redan inställda på nästa års festival och några hade till och med tänkt ut ett tema.

När jag frågade hur det kändes efteråt berättade barnen att det kändes bra. De hade inte funderat så mycket på det, utan mest tyckt att det var roligt. Jag berättade därför om min egen tomhet och om den tomhet jag och Samir pratat om redan på kvällen efter festivalen, då allt precis tagit slut. Ett barn sa då att det nog är för att de har varandra. Även om barnen inte pratade så mycket om vad som hade hänt så fanns det alltid någon att prata med. Jag och Samir var, å andra sidan, ensamma i våra tankar.

Vi började tänka och fantisera om framtiden. Tänk om vi skulle ses om 20 år igen, vad skulle vi prata om? Hur skulle det kännas? Skulle våra minnen vara desamma? Tanken slog oss att barnen då kanske skulle ha egna barn, att vissa kanske inte ens skulle bo kvar i Slöinge och någon kanske då kommer att jobba med form. Barnen var ganska eniga om att det kommer vara bra att ha kunskaper om olika verktyg och maskiner i deras framtida liv. Ett barn tvekade inte ens när jag frågar om hen skulle kunna bygga ett bord själv. Så klart. Svaret är lika självklart som vilka andra vardagssysslor som helst. Varför skulle det ens vara svårt? Det kändes bra. Självförtroendet var stort.

Jag frågade ett barn i tredje klass vad hen tyckte att jag ska säga till andra vuxna som funderar på att göra något liknande? Svaret kom snabbt och var inte alls vad jag väntade mig:

”Jag vet att det kostar pengar, men det är verkligen värt att göra det.”

Alla barn jag pratade med under min dag i Slöinge svarade på liknande sätt. Någon berättade att det tråkiga var att inte alla fick göra varsitt projekt, men sa också i samma mening att det kanske hade blivit för stort och kostat för mycket. Några berättade att det tråkigaste var att glassmaskinen inte fungerade helt, hela tiden. Någon klagade också på att fantasidjuren på det zoo-festivalen hade varit lite väl överkliga och önskade sig mer realistiska djur nästa gång. Ett barn sa att det sämsta var att fotbollsmålen på skolgården inte var pyntade, utan vanliga och fula. Men det sämsta av allt var att det tog slut.

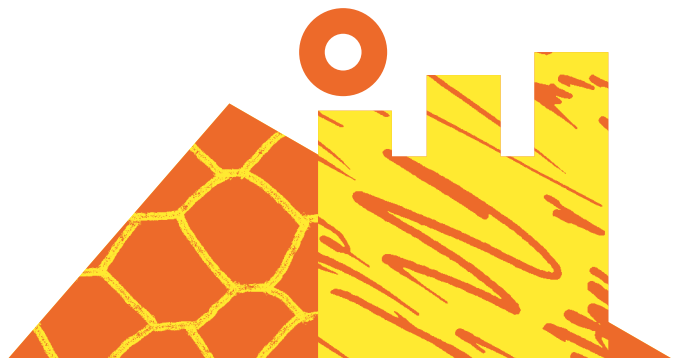

**Konsten att
inte lägga
sig
i**

12.

Något av det svåraste under ett projekt där barn tar ledning är att inte hjälpa till för mycket. Det kan vara svårt att inte börja säga eller hjälpa till med konstruktioner. Att finnas till hands när barnen behöver är en självklarhet, men ofta är det svårt att ta ett steg tillbaka.

Pedagogerna på skolan är vana vid att vara klassrummets ledare. Det finns ofta rätt och fel eller en historia att berätta och förmedla. I skapandeprocessen av festivalen fick pedagogerna öva sig på att lita på barnen och deras kunskaper. Några av lärarna uttryckte att det kändes lyxigt att kunna vara med utan att själva behöva ha det största ansvaret. Därför var det också enklare att se sina elever i ett nytt perspektiv. Det blev tydligt att för lärarna vilka barn som arbetade bra tillsammans och vilka som hade svårigheter i grupparbeten, någonting som kan vara svårt att se när man befinner sig mitt i. Det lyxiga i

att kunna ta ett steg tillbaka och bara observera och se hur processen formas borde vara en självklarhet.

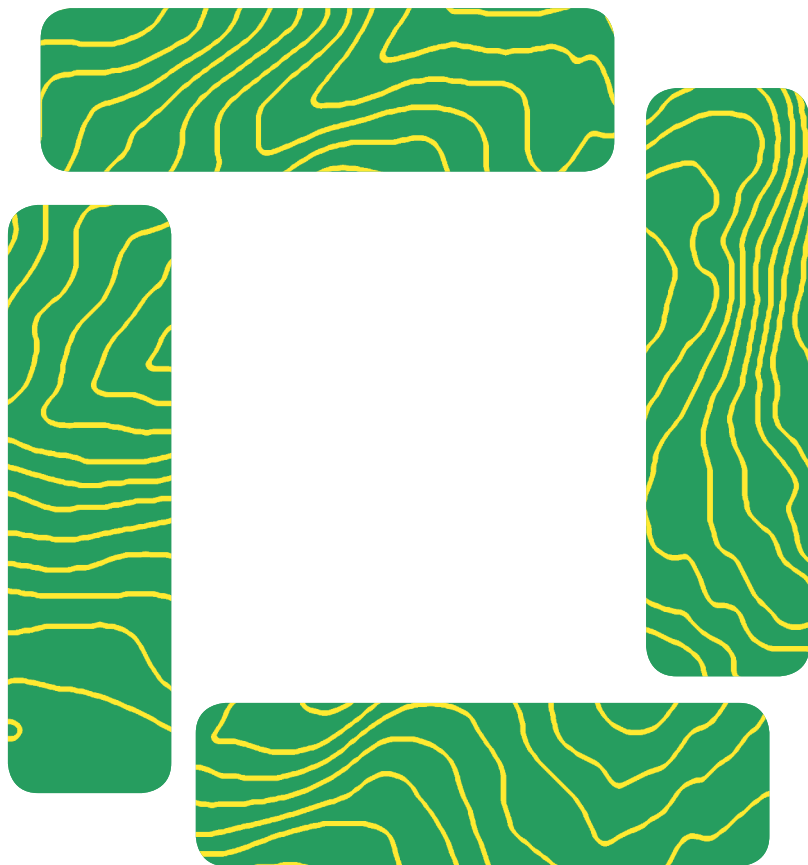
Efter projektets slut träffades vi för ett avslut tillsammans med lärarna. Vi pratade om hur projektet hade känts och om det hade påverkat lärarnas planering. Lärarna var eniga om att projektet egentligen inte hade ställt till med några större förändringar. Vissa hade till och med kunna bocka av olika kunskapsmål i läroplanen. För klasserna innebar en dag i veckan projekt, medan resten av veckan var som vanligt. Det som hände under projektet, och de tankar som föddes, kunde också användas i den ordinarie undervisningen. Att klippa geometriska former är på sätt och vis matematik i de yngre åldrarna. Att bygga och tänka på konstruktion kan räknas som teknik i de äldre klasserna. Skulle man vilja skulle det säkert gå att räkna volymer, kolla vinklar eller omkretsen. Men framför allt kanske projektet var en övning i samarbete. I vissa grupper blev det en förståelse för demokrati, samhällskunskap och medborgarförslag. Det kommer jag till senare.

Lärarna pratade om ett "vi". Det är kanske svårt att se några större förändringar i skolan nu när allt är tillbaka i sin vanliga ordning. Projektet handlade inte om att göra strukturella förändringar, det handlade om ett undersökande och en tillåtande miljö. Vad händer när barn får ta över makten?

Drömmen om en fritidsgård

13.

- Vi har en Instagram, en hemsida och en YouTube-kanal!

Innan vi kommer till vad barnen jobbar på nu, så måste vi förklara varför. Det hela började med ett samtal mellan Samir och några av barnen i sjätte klass. Det var en eftermiddag när Samir stod och arbetade i idrottssalen som han såg hur några barn cyklade runt, runt i området. Det var samma sak varje dag. Samir började reflektera över detta. Han kanske till och med kände att det var lite störande då han försökte koncentrera sig.

- Varför cyklar ni bara runt här?
Gå till er fritidsgård eller något!
- Vi har ingen fritidsgård.
- Fixa en då.

En kort dialog mellan en vuxen människa och barn kan göra så mycket mer än vad vi tror. Innan vi visste ordet av kom barnen fram med ett block och en penna. Det fanns en namninsamling för barnens vilja att få kommunen att ordna en fritidsgård i Slöinge. Under två veckor innan festivalen skrevs det namn och

telefonnummer i ett block som blev en lista med 241 namn. Några veckor senare, när barnen var på väg till kommunhuset inne i Falkenberg, var det närmare 400 som skrivit på. Barnen hade förstått sitt behov av att träffas och skapa tillsammans. Det handlade inte längre om de tre veckor vi hade varit där för att skapa, nu fanns en tanke om en framtid. En framtid som inte var skapad och utformad av en vuxen människa, utan ett gäng med barn på ungefär 11–12 år.

I slutet av oktober träffade jag några av barnen igen. Av en slump var jag på väg till en träff med lärarna samtidigt som fyra barn var på väg till Falkenbergs kommunhus. De skulle få chansen att under två minuter berätta om varför det borde finnas en fritidsgård i Slöinge. I flera veckor hade de arbetat med argumentation, presentation och övat sig för mötet. Barnen var driftiga och hade skaffat ett Instagram-konto, en YouTube-kanal och en egen hemsida. Där berättade de om de olika steg som tas så att alla kunde hänga med på vad som hände.

På mötet i kommunfullmäktige presenterades barnen med samma allvar som alla andra som är där. Det fanns ett medborgarförslag som skulle presenteras. Upp klev två av barnen i sjätte klass, en man rättade till mikrofonen och sedan presenterade de sina argument till varför en ungdomsgård borde finnas i Slöinge.

Texter från barnens egen hemsida:

- Vi vill ha en ungdomsgård.
- För det första så har vi inget att göra efter skolan och på helgerna. För det finns inget att göra mellan skolan och kvällen.
- För det andra så kan man hjälpas åt med läxorna om man inte vill eller får hjälp med läxan hemma.
- För det tredje så vill vi få ut ungdomar som bara kollar på skärmar hela tiden.

Barnen lämnade sedan över sina listor med namnsamlingen till kultur- och fritidsnämnden. För det var inte bara barnen själva som tyckte att Slöinge ska ha en plats att gå till, utan många fler. Ungefär 400 personer hade skrivit på namnlistorna när de överlämnades under kommunfullmäktiges möte. Drömmen om en fritidsgård och en plats att träffas, skapa och hjälp varandra hade väckts. Det handlade inte längre bara om en festival, utan om en gemenskap. Efter oss lämnade vi kvar verktygsvagnen som Samir och några barn hade byggt på kvällar och helger. En avslutande gåva till Slöinge, men också starten på något annat.

Tack

Ett projekt på tre veckor kan väcka tankar och frågor hos alla inblandade, vuxna som barn. Det är lätt att bli högfärdig och skryta om barnens förmågor. Även om det kanske aldrig hade hänt utan att vi hade varit där och gjort det möjligt så gjorde barnen själva det till verklighet. Oavsett om det var ett fantasidjur som åt regnbågar eller en musikmaskin som man slog på. Ingenting hade funnits om ingen hade vågat chansa.

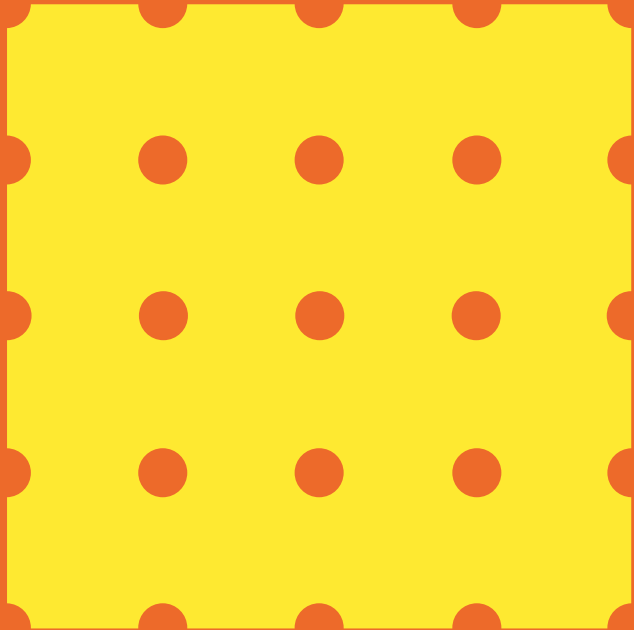
Tack alla barn på Slöingeskolan — Vi kommer för alltid att bära med oss er i våra minnen!

Tack alla fantastiska pedagoger på Slöingeskolan — Utan ert stöd och engagemang hade vi aldrig klarat det.

Tack Art Inside Out — Petra, Alexandra och Davor, tack för att ni vågade lita på att det skulle bli något.

Tack till Falkenbergs kommun — För den stöttning och hjälp vi fått.

Samir & Emma

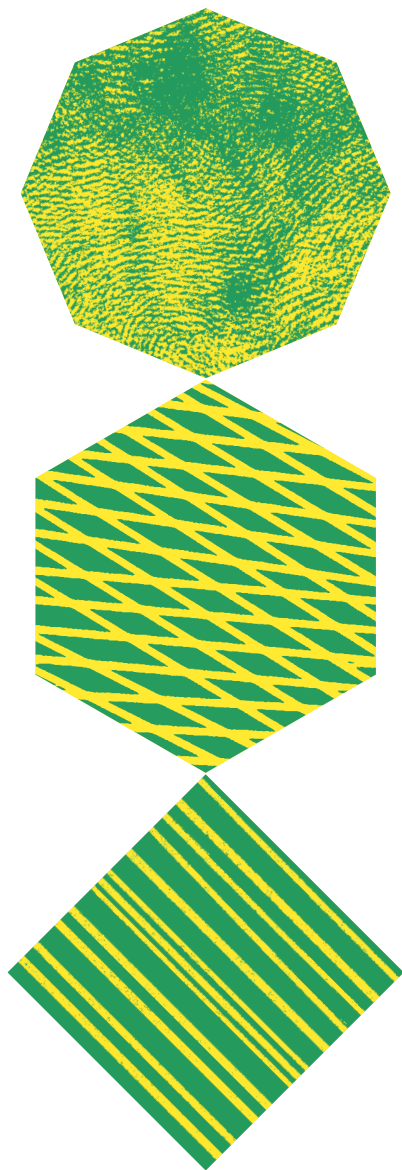
Samir Alj Fält har sedan 2013 drivit Design Lab S i Skärholmen utanför Stockholm utifrån övertygelsen om att alla bör få chansen att utforma hur världen ska se ut och fungera. Han vill väcka barnens framtidsdrömmar genom att de får vara kreativa och prova olika designpraktiker, ofta genom att "labba" tillsammans med professionella designer.

Emma Andersson är född och uppvuxen i Halmstad. 2016 blev hon färdigutbildad barnkultur-designer och har sedan dess jobbat med en del olika projekt. Redan som tonåring fanns drömmar om att arbeta kreativt med barn och unga. På vägen har Emma varit med och skapat lekrum för flyktingbarn, byggt lekskulpturer och lett workshops där färg och form stått i centrum. Ofta finns hantverket med som en grund för skapandet, och barns lek och fantasi är viktigare än att göra "rätt". Genom att låta barnen vara med och påverka projekten och leda processen själva kan vi vuxna också lära oss av barnen. Barn vet bäst vad barn vill ha, därför är det en stor del av Emmas arbete.

Vad är

Art
Inside
Out?

Art Inside Out är en mötesplats för konstnärliga residens i alla konstformer och genrer. Konstnärer bjuds in att arbeta i residens på olika platser i Halland. Nya sammanhang uppstår i möten mellan invånare, publik, kulturskapare och platser. En konstnärs arbete kan väcka frågor och identifiera behov och möjligheter som annars inte kommer fram. Genom att arbeta i processer som är öppna och inte på förhand bestämda genereras nya perspektiv. Konstnärens friare roll ger utrymme för nya och innovativa lösningar. Varje residens sätter igång processer som kan pågå långt efter att residenskonstnärerna lämnat platsen. Det är vårt mål med den nomadiska konstinstitutionen Art Inside Out.

Art Inside Out drivs av Region Halland tillsammans med de sex halländska kommunerna.

Kolofon

ISBN

978-91-639-5910-3

Författare

Emma Andersson

Redaktörer

Davor Abazovic

Alexandra Serra

Petra Johansson

Textbearbetning

Josefin Johansson

Residensfilm

vimeo.com/artinsideout

Fotografi

Fotograf Adde (sid. 62–67)

Emma Andersson

Davor Abazovic

Grafisk design

Erik Kirtley

Tryckeri

Göteborgstryckeriet

Första upplagan

500 ex.

Utgiven

2018

